

KUVASATOJA VUOSIKOKOUKSESTA JA SUKUTAPAAMISESTA 19.9.2010 HÄMEENKOSKELLA

SISKOKSET HELGA JA MERJA

SISARUKSET TIMO JA SIRPA

TOIVO KERTOO
RUOKOLAHDEN
LEIJONASTA

KALEVI JA TYTTÄRET
TUULA JA TERTTU

SIRPA, SINIKKA JA VIRPI

SUKUSEURA LAUNIAINEN RIPPIKOULU IKÄÄN

Tammikuun 21. päivänä tuli kuluneeksi 15 vuotta Launiaisten Sukuseuran perustamisesta. Tapahtumassa, jossa oli 19 henkilöä mukana, valittiin hallitus valmistelemaan ensimmäistä varsinaista sukukokousta. Raija Launiainen valittiin puheenjohtajaksi. Syksyllä 1996 oli Kanneljärven Opistolla Lohjalla

1. sukukokous. Osallistujia oli nyt jo 77 sukuun kuuluvaa. Launiaisten juuria olivat useammat jo omalla tahollaan tutkineet. Kirsti Nurmi os. Launiainen oli 1950 luvulla tilannut Mikkelin maakunta-arkiston Lakkautettujen seurakuntien arkistosta Uudenkirjon/Kanneljärven Kuuterselän Launiaisista koskevan sukuselvityksen. Tämän avulla Teuvo Launiainen alkoi laatia sukupuuta. Alustavasta sukuselvityksestä kävi ilmi, että Sigfred Jacobin poika Launiaiselle, syntynyt 1701, ja Maria Abrahamin tytär Cup'illa oli 7 poikaa ja yksi tytär. Sukumme muodostuu Sigfredin seitsemän lapsen jälkipolvista, sillä yksi pojista kuoli jo lapsena. Pertti Launiainen oli jo arkistoissa tutkinut Launiaisten varhaisempia vaiheita. Nämä tiedot yhdistettiin ja sukututkimusta jatkettiin ja se jatkuu edelleen Timo Launiaisesta.

Sukuseuramme on rekisteröity yhdistys ja kokoonnumme joka toinen vuosi sääntömääräiseen vuosikokoukseen, jonka yhteydessä on samalla leppoisa ja vapaamuotoista ohjelmaa haastelutuokioineen. Väli vuosina olemme myös kokoontuneet eri puolille Etelä-Suomea yhteisiin sukutapaamiseen. Ne ovat olleet antoisia, vapaamuotoisia sukulaisten kohtaamisia. Sukumme ei ole suuren suuri, ja varsinkin käydyt sodat hajottivat meidät ympäri Suomea ja ulkomaillekin. Kuitenkin tapaamisemme ovat olleet yllättävän suosittuja ja osallistujia on ollut pitkienkin matkojen päästä. Se on sitä karjalaista yhteenkuuluvaisuutta.

Kullan arvoinen neuvo meille kaikille vanhemmille ja isovanhemmille kertoa lapsilleen ja lapsenlapsilleen vanhoista ajoista ja kirjoittaa muistoja myös paperille. Samoin kaikki vanhat kirjeet ja muut dokumentit pitäisi säästää ja arkistoida tulevia sukupolvia varten. Kotisivut on mitä mainioin paikka saattaa muistot kaikkia ilahduttamaan ja myös tämä meidän pieni jäsentiedote.

Sukuseuramme kotisivujen osoite on www.launiainen.net

Sivuilta löytyy tietoja tulevista tapahtumista ja juttuja sukutapaamisista, vuosikokouksesta ja vuosikokouksen pöytäkirja sekä kotiseutumatkoihin.

Lainaan Erkki Launiaisesta sanoja: Haastan kunkin sukuhaaran nuoret haastattelemaan vanhempiaan ja isovanhempiaan ja kirjoittamaan juttuja sivuillemme! Uskon, että pienellä vaivalla tuotamme näin itsellemme ja muille suvustamme kiinnostuneille monta hauskaa ja ikimuistoista hetkeä. Tehdään sivuistamme vilkas karjalainen kohtauspaikka, joka kelpaa malliksi muillekin. Erkin yhteystieto on erkki.launiainen@sofor.fi.

Karjalaiset kesäjuhlat Turussa

17.-19.6.2011

KULTTUURIEN
KOHTAAMISIA

Turku on tänä vuonna Euroopan kulttuuripääkaupunki. Kesäjuhlissa on monenmoista ohjelmaa ja katseltavaa. Päätapauksia ovat perjantain 17.6 seminaari, lauantain 18.6 avajaisjuhla ja kesäjuhla huipentuu sunnuntain 19.6 juhlakulkueeseen ja päiväjuhlaan. 17.6 kesäjuhlaseminaarin teemana on kansainvälisiä kohtaamisia. Suomenlahden vanhat valtakaupungit Turku, Viipuri, Narva, Tallinna; historian kautta nykyisyyteen.

Vaikka emme enää ole Karjalan Liiton jäsenseura juhlakulkue on kaikille avoin tilaisuus. Nimikylttimme puuttuu, mutta voimme tuoda omana itsenämme Launiaisista ja karjalaisuutta kulkueeseen. Kulkue on komeaa katseltavaa, iki-ihanat kansallispuvut, punamustat liput ja kulkue etenee laulaen.

Lisätietoja kesäjuhlien ohjelmasta www.karjalanliitto.fi.

Karjalaiset kesäjuhlat Helsingissä 2010

Marjatta Koli ja Maj-Lis Mustonen

kuvat Raija Launiainen

Kannaksen kierros 29-30.6.2010

Oli heleän helluntain aika 2010, kun muistelimme matkojamme Kannakselle ja totesimme, että aikaa on kulunut edellisestä reissusta sen verran, että olisi aika käydä päivittämässä muistot. Niinpä sovimme, että kesäkuun loppu on tähän sopiva hetki ja valmistelut alkoivat viisumien haulla ja hotellivaroituksella.

Reissuun lähdettiin kukonlaulun aikaan Juhannuksen jälkeisenä tiistaina. Ajankohta oli valittu sitä silmälläpitäen, että rajalla ei olisi isompia ruuhkia yllä mentäessä ja kaikki menikin aika jouheasti. Isoin yllätys oli että rajamiehet puhuivat jopa muutaman sanan suomea! Itse toimitin siis kuljettajan virkaa, isäni Ollin ollessa kartturina ja isoäitini Maj-Lis toimi paikallisoppaana/asiantuntijana.

Rajalta volkkarin keula kohti Viipuria, missä ei tässä vaiheessa kauaa viivytty. Kauppahallista ostettiin vähän evästä ja erittäin hyvä Kannaksen kartta, mihin oli merkitty paikannimet sekä suomeksi että kyrillisillä kirjaimilla Venäjäksi, mikä helpottaa oleellisesti tienviittojen lukemista. Reittimme kun ei aina kulkenut pääteitä, pikemminkin päinvastoin.

Viipurista suuntasimme aluksi kohti Summaa, missä kävimme Suomalaisten sotilaiden kenttähautausmaalla sijaitsevalla muistomerkillä. Summassa aitoa tunnelmaa loi lähistöllä oleva räjäytystyömaa, jossa juuri ikuistaessamme filmille muistomerkkiä, räjäytettiin todella iso lataus ja oli lähellä ettemme lyöneet maihin. Muistomerkin lähistöltä löysimme myös tämän reissun ainoat kiväärinhylsyt, joita otimme muutaman kokoelman jatkeeksi.

Matkaa jatkoimme Kaukjärven ja Uudenkirkon kautta Kanneljärven kirkolle, jossa totesimme sen yhä ylväänä muistuttavan menneistä ajoista rappiutilastaan huolimatta. Täältä olikin enää lyhyt matka Kuuterselkään, missä vanha tammi toivotti meidät tervetulleiksi. Siellä kävimme tietysti Maj-Lis-mummin vanhalla kotipaikalla sekä Kuuterselän taisteluiden muistomerkillä, jonka juurella nautimme eväitä ja Viipurin kauppahallista hankittua särvintä. Illaksi matkasimme Terijoelle, jossa Saslikin ja muutaman Pivan jälkeen uni jo maittoikin hotellissa.

Seuraavana päivänä tukevan aamupalan jälkeen matkasimme Siiranmäkeen ja siinä vaiheessa teitten kunto tasaisesti heikkeni ja volkkarin jouset olivat välillä kovilla. Myöskään matkanopeus ei ollut päätähuimaava. Siiranmäen olivat tällä kertaa valloittaneet jättiputket, niitä oli joka paikassa ja todella paljon. Siiranmäen muistomerkiltä suuntasimme Kivennavalle, missä kävimme paikallisesta osuuskaupasta ostamassa erittäin hyvää Nevskoje olutta kotiin vietäväksi. Oli turvallista tehdä ostoksia, kun kaupan vartija seurasi meitä lähietäisyydeltä koko kaupassa käynnin ajan.

Seuraavana kohteena oli Äyräpää missä auton mittari näytti ulkolämpötilaksi +35, eli palella ei juuri tarvinnut. Eipä ollut Äyräpään kirkostakaan enää paljon jäljellä, sen verran kuitenkin, että sijainti oli helppo paikallistaa. Vuoksen rantaa kävellessämme teki mieli pulahtaa uimaan samoihin aaltoihin, missä Ehrnroothin porukka joutui uimaan 66 vuotta aikaisemmin vieläkin helteisemmissä olosuhteissa.

Ja ympyrä sulkeutui kun tulimme Talin kautta jälleen Viipuriin. Päivällinen pyöreässä tornissa ja jälkiruuaksi jäätelöt Torkkelin puistossa. Tuliaisten hankinta kauppahallista ja nokka kohti rajaa. Vielä ennen rajan ylitystä tankki täyteen, eikä taaskaan tarvinnut rajalla turhan pitkään odotella ja kolmen polven Kannaksen koukkaus oli takana.

Reissu oli hieno ja kaikin puolin onnistunut. Parasta olivat Maj-Lis-mummin muistot/tarinat paikoista ja ihmisistä. Paikkoihin ja tapahtumiin saa ihan toisenlaisen tuntuman kun on mukana joku joka on itse nähnyt ja kokenut asiat. Suosittelen tätä kaikille kenelle se vain on mahdollista! Kiitos mummi!

Teemu Mustonen

Retki Kuuterselälle 8.-10.7.2010

Olimme sisareni kanssa ensimmäistä kertaa kotiseuturetkellä Kanneljärven Kuuterselällä, jossa äidinäitini on asunut nuoruutensa. Meitä kiinnosti nähdä, millainen olisi voinut olla meidän mummola.

Kiipesimme bussin kyytiin Helsingissä, josta jatkoimme kohti Vaalimaan raja-asemaa. Pikkusiskolleni Venäjän-matka oli ensimmäinen. Minä sen sijaan tiesin jo aiemmalta Pietarin-reissulta, millainen rumba meitä tullissa odottaisi. Odottelua, jonossa lipumista, tullivirkailijan epäluuloisia mulkaisuja sekä venäjänkielisiä kylttejä, joita ei jostain syystä koskaan käännetä suomeksi tai edes englanniksi. Meidät pistettiin aakkosjärjestyksessä jonoon, jotta rajamuodollisuudet sujuisivat ripeämmin. Ja niin kävikin, sillä pääsimme jatkamaan matkaa vain hieman yli tunnin odottelun jälkeen.

Katselimme maisemaa ilmastoidusta bussista. Se oli kovin erilainen kuin vielä kilometri sitten. Joka toinen lyhtypylväs oli kumossa. Tiet olivat muhkuraisia ja siellä täällä lojui jätekasoja, jotka viime päivien helteet olivat houkuttaneet täyteen kärpäsiä ja paarmoja. Metsät olivat umpeen kasvaneita pöheikköjä, eikä peltoja ollut. Muutama venäläinen perhe vilvoitteli matkan varrelle sattuneessa mutavetisessä joessa. Tällä reissulla ei tarvitsisi mennä uimaan. Saavuimme hotelli Viipuriin iltapäivällä, jonka jälkeen söimme vielä hotellissa illallisen. Päivä oli ollut pitkä ja uni tuli hyttysistä huolimatta helposti.

Aamulla bussiretki jatkui Kanneljärven kirkolle. Jylhä tiilirakennus oli ilmeisesti seissyt vielä sotien jälkeen pystyssä. Sittemmin sitä oli käytetty karjasuojana, mutta Stalinin aikaan uskonnolliset rakennukset poltettiin. Nyt jäljellä oli enää tiilistä tehdyt perustukset ja ikkunoissa kalterit, jottei sisälle pääsisi tuhoamaan lisää. Venäjänkieliset kirjoitukset ulkoseinissä kertoivat, että sitä on yritetty. Kirkkoa ympäröivät hautausmaat olivat täynnä mustavalkoisia valokuvia viime vuosikymmeninä kuolleista pobedalaisista (Kanneljärvi venäjäksi) sekä omaisten tuomia tekokukkia.

Katselimme hiljaa, kun neljästä sukupolvesta koostunut perhe kävi laskemassa sankarivainajien muistomerkillä seppeleen. Joku kertoi, että kirkon edustalle, nurmikon alle, on haudattu pommituksissa kuolleet kanneljärveläiset, joille ei enää ehditty muunlaisia hautajaisia järjestää. Helsingiläinen sotaveteraani Reino Harju sanoi muistavansa yhä, miten kuolleet oli kannettu kirkolle. Hän saattoi edelleen kertoa monien jalkojemme alle haudattujen nimet.

Kuuterselällä pysähdyimme useammaksi tunniksi sankarivainajien muistomerkin äärelle. Pullakahvien ja kukkien laskun jälkeen saimme aikaa katsella ympärillemme ja kävellä niille paikoille, jolla sukujemme kotitilat olivat vielä 40-luvulla sijainneet.

Odotimme vähän jännittyneenä, millainen paikka olisi. Olisiko siellä uusia asukkaita? Ja entä jos jokin osa rakennuksista olisikin säilynyt? En tiedä, kuljimmeko samaa polkua pitkin kuin äidinäitimme silloin. Polun päättyessä meille kerrottiin, että Kaurasten maatilan paikalle oli rakennettu uusi huvila. Tämän pidemmälle emme pääsisi, sillä aidat olivat korkeat ja pihalla haukkui mahdollisesti siperialaista rotua oleva suuri vahtikoira. Emme välittäneet tutustua vahtiin tarkemmin, joten kummastelimme paikkaa etäältä. Vanhoista rakennuksista ei ollut jäljellä mitään. Niityt rehottivat.

Aiemmin perheet olivat saaneet elantonsa pelloista sekä kotieläimistä, jotka laidunsivat niityillä. Järven rannalle ei ollut pitkä matka. Äitini serkku Timo Launiainen kertoi, miten he olivat laskeneet heikolle jäälle jollain pulkantapaisella. Seudulla asuneet lapset olivat keksineet kaikenlaisia konnankoukkuja aina silloin, kun heitä ei tarvittu kotitöihin. Nyt missään ei näkynyt lapsia. Saati sitten muita ihmisiä. Huviloiden pihat olivat kaikki autioita. Paarmoja riitti kyllä. Melkein pelästyimme, kun pensaikosta rämpi bussissamme matkannut lappeenrantalaisnainen kumisaappaat jalassa. Hän arveli kävelleensä paikassa, jonne hänen rintamalla taistellut isänsä oli kaatunut. Tallustelimme yhdessä jonkin aikaa pitkin Kuuterselkää. Näimme rapistuneita kerrostaloja ja vesien äärellä uusia, hulppeita huviloita, joiden ympärillä korkeat muurit. Eikä vieläkään piholla ketään. Kaikkialla kasvoi jättiputkea. Se oli levinnyt melkein jokaisen ojan reunaan sekä niityille.

Iltapäivällä lähdimme helteisestä Kuuterselästä takaisin Viipuriin. Matkasimme pikkuteitä, ja maisemat toistuivat pitäjä toisensa jälkeen samana. Joku sanoi, että kaikki niityt pitäisi kulottaa, jotta jättiputken leviäminen saataisiin kuriin. Saisi olla melkoinen maastopalo.

Vietimme Venäjällä kaksi vuorokautta. Lauantaina kävimme vielä pellavakaupassa, jossa teimme löytöjä, sekä Viipurin kauppahallissa. Iltapäivällä rajanylitys kesti useamman tunnin, sillä jonossa oli meidän lisäksi muitakin suomalaisbusseja. Vuodesta toiseen samat seurueet haluavat tehdä matkan.

Kun pääsimme rajan yli, olimme kuitenkin salaa helpottuneita. Matka oli ollut antoisa ja Kuuterselällä käynti jää mieleen pitkäksi aikaa. Mutta tällä puolella rajaa asfaltti on sileää ja puhelinpylväät pysyvät pystyssä. Metsissä ei oikeastaan näy roskaa ja jättiputket on tuhottu ajoissa. Suuret kiitokset matkanjärjestäjille!

Päivi Talja
Järvenpää

Päivi on Launiaisten suvun kymmenennen sukupolven edustaja, kuuluen yhteisen esi-isämme Sigfredin kuudennen jälkeläisen Henrikin sukuhaaraan.

Sirpa Pesola:

Kuuterselkä - koskettava kokemus

Viime heinäkuussa sain tilaisuuden lähteä ystäväni mukana Karjalan kannakselle, Sinikan ja Riston opastamalle Launiaisten sukuseuran matkalle, joka tehtiin 8. - 10.7.2010. Yövyimme Viipurissa, josta ajoimme Kannaksen halki Launiaisten entisille kotitaneereille Kanneljärvelle ja Kuuterselkään. Mukana oli myös jäseniä mm. Vesteristen, Harjujen, Kaurasten suvuista, joiden juuret ovat samoilla Karjalan seuduilla.

Bussi oli jo alkumatkalla kerännyt porukkaa Turun ja Salon suunnalta, joten iloinen länsi- ja itämurteiden sekoitus tervehti meitä Helsingistä bussiin nousseita. Puheensorina oli karjalaisen vilkasta alusta lähtien eli ystävältäni kuullun sanonnan mukaan "oli kuin karjalaiset kesäjuhlat, kaikki puhuu, eikä kukkaan kuuntele kettään".

Jo Viipuri oli vaikuttava kokemus. Tarunomainen karjalaisten kaupunki oli minulle ennestään tuttu lähinnä vain siitä kertovien laulujen ja tarinoiden kautta. Todellisuus oli kuitenkin taruakin ihmeellisempi. Pyöreä torni valvoi edelleen torikauppaa torin kulmassa niin kuin se on tehnyt 1500-luvulta lähtien. Illalla söimme hyvin Pyöreän tornin ravintolassa ja jotkut taisivat vähän tanssahdellakin. Punaisenlähteentori aukesi komeana Leninin silmien alla ja Torkkelin puisto tarjosi vehreää suojaansa helteisessä kaupungissa. Suomen leijona -reliefit KOP-talon vuolukivisessä julkisivussa muistuttivat suomalaisesta historiasta. Vasta avattu Viipurin taidemuseo tarjosi nähtäväksi maalauksia, jotka olivat osa Pietarin Eremitaasin kokoelmia.

Kun Viipuri oli vallattu, edettiin tulopäivän jälkeisenä aamuna läpi Kannaksen Kanneljärvelle ja Kuuterselkään. Kanneljärven kirkosta on jäljellä vain luuranko - mutta sellaisenakin kaunis ja komea. Kirkon vieressä olevan muistokiven luona vietettiin herkkä muisteluhetki ja laskettiin seppele. Yhdessä laulettu suomalaiset laulut kaikuivat heleästi Karjalan kesässä. Saimme myös kuulla koskettavan palasen Kannaksen historiaa vuonna 1944 sotilaspoikana palvelleen Reinon kertomana. Hänen muistikuvansa suomalaisten sotilas- ja siviiliuhrien hautaamisesta Kanneljärven kirkon viereen toivat sodan muistot riipaisevan todentuntuisesti keskelle kesähelteistä maisemaa ja liikuttivat meitä kaikkia.

Matka jatkui Kuuterselkään ja sen muistomerkillä. Kyläyhteisöstä ei ollut jäljellä rakennuksia, mutta vanhoista kotitaneereista ja kylän silloisesta elämästä saatiin elävä kuva lapsena siellä asuneiden matkatovereiden kertomana. Mukavan kahvitteluhetken jälkeen tutkimme tarkkaan suomalaisesta historiasta muistuttavat kohdat muuttuneessa maisemassa. Vaikka kotitalosta tai sen ulkorakennuksista ei ollut jäljellä mitään, saattoi löytyä kuitenkin rehevä ruusupensas, joka kukki yhä uskollisesti retkeilijöiden iloksi.

Jättiputkien täyttämän pellon keskellä komeili tammi, jota muisteltiin lapsuuden kiipeilypaikkana. Sinne piti kahlata nytkin halki korkeaheinäisen niityn, ja ketteriä puuhun nousijoita oli monta - ihan kuin yli 60 vuotta sitten.

Bussilla käytiin myös ennen Viipuriin paluuta katselemassa kylän järvimaisemia, eteläistä Pienjärveä ja pohjoiseen avautuvaa Suurjärveä.

Menetetyt Karjalan historia on merkittävä osa Suomen lähihistoriaa. Samoin Kuuterselkä on siellä eläneiden suomalaisten perheiden jäsenille edelleen todellisuutta ja muistot elävät. Saatuani käydä paikan päällä koen, että samalla tavoin karjalaisten evakkojen historian pitäisi olla todellisuutta myös kaikille muille suomalaisille. "Himmetä ei muistot koskaan saa", kuten Kuuterselän muistokiven Veteraanilaululta lainatut sanat viisaasti toteavat.

Virpi Antin oli ottanut ystävänsä Sirpa Pesolan mukaan matkalle juurilleen Kuuterselkään. Sirpa ei omaa karjalaisia juuria.

Kanneljärvelle ja Kuuterselkään pääsee ensikesänä esim. Kanneljärvi-säätiön järjestämällä matkalla. Matka tehdään 28.- 30.6.2011, lisätietoja löydät heidän nettisivuilta www.kanneljarvi.fi.

Näiden kolmen matkakertomuksen jälkeen tulee varmasti ajatuksia, mitä jospa minäkin lähtisin omin silmin katsomaan juuriani Kuuterselkään.

Kesään 2012, jos on tarpeeksi kiinnostuneita, niin on mahdollista järjestää kotiseutumatka Kuuterselkään perinteitä noudattaen. Kertoile, jos on kiinnostusta lahtinen.risto@pp.inet.fi tai Keidi 040-554 4953.

Kuvassa Irja ja Kalevi Launiainen, ei siinä mitään ihmeellistä. Katsokaa Kalevin päällä olevaa villapaitaa. Se ei ole mikä tahansa villapaita. Heillä oli Pelle niminen pässi ja sen villat oli kehrätty langoiksi 1970-luvulla ja Irja on kutonut langoista Kaleville villapaidan.

kuva Arja Väyrynen 2011

SUKUSEURA ONNITTELEE SINIKKAA

Sinikka Penttala os. Launiainen, Esijuoneksen "likka" täytti 90 vuotta tammikuussa 2011. Ida Launiainen on pannut muistiin Sinikan syntymän. Asuivat vuonna 1921 samaa Esilää. Kertomus laittaa ajattelemaan, Sinikka syntyi aamuntunneilla tuvassa, mutta mummoni Ida ja paapuska, joka oli auttamassa synnytyksessä, veivät vastasyntyneen saunaan. Oli pimeää ja varmasti pakkaneen. Sinikan tuntien, tekstiä lukiessani ajattelin, että siinä Sinikka karaistiin.

Vuosi sitten 18.1.2010 syntyi pieni tyttö. Esittelimme hänet "Olenko vuoden 2010 ensimmäinen Launiainen?" Hänet kastettiin 13.3.2010 ja sai nimekseen Heta Manta Miriam.

Sukuseuran hallitus ottaisi mielellään vastaan tiedot vuoden mittaan syntyneistä uusista sukumme jäsenistä.

Kanneljärven pitäjäjuhla on Salossa sunnuntaina 12.6.2011. Juhlat kokoavat runsaan joukon pitäjän eri kylistä väkeä yhteen. Tilaisuus alkaa pienellä hartaustuokiolla ja sen päätteeksi soivat Kanneljärven kirkon kellot.

Niiden soidessa lähtevät kukkaseppeleet Karjalaan jääneiden vainajien ja Sankarivainajien muistomerkeille. Ennen juhlatilaisuuden alkua jää aikaa kahvitteluun ja haastamiseen. Juhla koostuu mukaansatempaavasta ohjelmasta. On musiikkia, tarinaa ja juhlapuhe. Tilaisuudessa on myynnissä Kanneljärvestä kertovat kirjat, näköispainos vuonna 1957 ilmestyneestä Kanneljärvi I ja Kanneljärvi II. Uusikirkko-Kanneljärvi lehti ilmestyy pitäjäjuhliin. Tähän lehteen ehtii vielä sinun kirjoituksia ja niitä toivotaan 15.4.2011 mennessä. Myytävänä on myös Kanneljärvestä kertova DVD. Näihin lisätietoja ja muuta Kanneljärveen liittyvää löytyy www.kanneljarvi.fi.

Hämeenkoskella 19.9.2010 valittu Launiaisten Sukuseura ry:n hallitus

Tehtävä	Nimi / Osoite	Puhelin / Sähköposti
Puheenjohtaja	Keidi Lahtinen	040-554 4953
	Tupatie 3 as 17	keidi.lahtinen@pp.inet.fi
	21500 PIIKKIÖ	
Varapuheenjohtaja	Olli Mustonen	044-727 2663
	Sepetlahdentie 10 C 67	olli.mustonen3@luukku.com
	02230 ESPOO	
Sihteeri	Sinikka Lahtinen	040-565 8445
	Mahlakuja 6	sinikka.lahtinen1@gmail.com
	21450 TARVASJOKI	
Rahastonhoitaja	Arja Väyrynen	040-705 4659
	Ketomäenpolku 1 B 16	arja.vayrynen@hotmail.com
	24260 SALO	
Hallituksen jäsen	Aija Mikkilä	02-734 6606
	Koivukuja 1	040-827 0476
	25360 PERTTELI	aija.mikkila@op.fi
Hallituksen jäsen	Virpi Antin	040-546 7111
	Suvikummunrinne 2B 8	virpi.antin@welho.com
	02120 ESPOO	
Hallituksen jäsen	Marko Peippo	050-535 7141
	Raukkalantie 297	markopeippo@hotmail.com
	21420 LIETO	
Sukututkimus	Timo Launiainen	040-715 6040
	Kirjurinkuja 1 G 107	timolauniainen@yahoo.com
	02600 ESPOO	
Jäsenrekisterin ylläpito	Teija Launiainen	040-728 8749
	Apollonkatu 10	teija.launiainen@ekamo.fi
	53850 LAPPEENRANTA	

LAUNIAINEN

Launiaisten Sukuseura ry.
jäsenlehti
Tupatie 3 as 17
21500 PIIKKIÖ

toimittanut
Keidi Lahtinen

kannen kuvat
Merja Launiainen ja
Risto Lahtinen